

KOVÁCS ELEONÓRA

Z. ÉS A HETEDIK AJTÓ

Az alábbi történetet egyik ismerősöm, Z. mesélte nekem, miközben sietős kézzel gördítette le egyik italt a másik után. Kevés só, citrom, majd a következő. Nehezen bírtam szóra, heteken keresztül bővöltem. Azt mondtam neki, érdekel, mi történt vele, fizettem pár kört, és az együttérzés látszatát keltve hallgattam. Talán két hét is eltelhetett, amikor végre a kezembe nyomott pár gyűrött papírlapot. Ez a naplóm egy része, mondta, majd ivott tovább.

*

Több méter mélyen vagyok eltemetve a gondolataim alatt. Hall valaki? A testem mechanikus gépezet. Automatikusan működik akkor is, amikor az énem a tudatom mélyére süllyed. Ilyenkor az emberek azt látják, hogy udvariatlan voltam, én pedig két perccel később döbbenek rá, hogy megint nem köszöntem. A testem végighalad a folyosón, miközben azt parancsolom a szememnek, hogy ne a csempét nézze. Pár lépés, és nyílik az ajtó. Odabenn talán egy óriáshernyó vár a következő fejadagra. Mivel táplálkozik a hernyó? Elfogyasztja a levelet, melyen megtelepszik. Egy pillanatra megállok a folyosón, lehunyom a szemem, hogy ismét élesen elkülönüljenek a körvonalak.

Amikor felnézek, már a házunk udvarán, egy virágoskert előtt találok magam. A kapu magas, nem érem el a kilincset, a betonon egy hernyó csúszik. Figyelem a felnőtt ember tenyerével megegyező méretű hernyó araszolását. Nyálkás csíkot húz maga után, és harsány zöld színben pompázik, fekete pöttyei és hosszú szőrszállai vannak. Állok, és figyelem a hernyó lassú előrehaladását, miközben arról próbálom meggyőzni magam, hogy soha nem fog a bőrömön csúszni.

Telik az idő, egyre magasabb vagyok. A kezemmel már szabadon elértem a virágoskert kapujának kilincset. Úgy érzem, hogy a nagy hernyót csak álmodtam valamikor.

*

A vonatra várok, ködös a reggel, a közeli faluban harangoznak. Lezárul a sorompó, a mozdony érkezésére számítok. Ekkor ismét felvillan a gyermekkoromban látott hernyó alakja. Lehunyom a szemem, összeszorítom az öklöm, hogy amikor ismét körülnézek, eltűnjön a borzongás és az ismerős rettenet.

A mozdony sisteregve fékez, hallom, hogy kinyílnak az ajtók, utasok szállnak le, valaki füttynt, a vonat hamarosan indul. Kipattan a szemem, hogy ne mulasszam el a felszállást. Időm sem marad a csodálkozásra, gyorsan kell döntenem, végül a kíváncsiság miatt hagyom, hogy bezáruljon mögöttem az ajtó. Eközben az agyam próbálja feldolgozni, amit a szemem lát. A vagonokat kívülről zöldre festették, belülről a falak rozsdásnak tűnnek, azonban amikor felszállás közben véletlenül hozzáértem a fal felületéhez, ujjperceim eltűntek a képlékeny szerves anyagban. Ekkor ismét eszembe jut a hernyó, és rádöbbenek, hogy a belsejében sétálok. Sehol sem találok megfelelő ülőhelyet, végül eljutok a mozdonyvezető kabinjáig. Tudom, ha az ajtót sikerül kinyitnom, a hernyó fejében találok magam. Ott is foglyul ejtett utasokat találok? Csukott szemmel kinyitom az ajtót, de a következő pillanatban már a folyosón találok magam.

Fekete és fehér csempe váltja egymást, kizárólag a fekete kockákra lépek, emiatt lassan haladok. Megtörlöm a homlokom, ismét felveszem az ittfeljtett, elemőzsiával teli vödröt. A zsebemből előveszem a kulcsosomót, és kinyitom a hetedik ajtót, hogy megetessem a foglyul ejtett hernyókirályt.

*

Akkoriban zűrös volt az életem a válás és a gyermekelhelyezési per miatt nem tudtam a következő héten visszamenni a kocsmába, hogy magyarázatot kérjek Z.-től az általa leírtakra. A következő hónapban nyitottam be ismét a kocsmába, de nem láttam a pult mellett könyöklő Z.-t. Kérdezősködtem a csapostól és a törzsvendégeket ismerő pincértől is, de egyikük sem emlékezett az általam leírt személyre. Ettől egyre idegesebb lettem, agresszívan kérdezősködtem, végül a biztonsági őr vezetett ki. Miközben kitesékelt, még mindig szentségeltem, és azt az embert kerestem, akivel egy hónapja beszélgettem a szélső asztalnál. Erre az őr rám nézett, és azt mondta, hogy fejezem már be, mert mindig egyedül ittam.

*

Ültem a járda szélén, bambán bámultam a hópelyheket, a városban valahol fékezett egy autó, én pedig rájöttem, hogy Z. belépett a hetedik ajtón, nélkülem.